

הודעה ליום 7/38

טיענות ועדת-הכנסת ביום רביעי, ג'
בתמוז תש"ו (22.6.1965) בשעה 9.00

- י. ספרינצק - יו"ר הכנסת.
- י. קלינצוב - סגן יו"ר הכנסת.

חברי-הוועדה:

- ד. בר-רב-האי - היו"ר
- י. גורס
- ב. אזניה
- ש. הלל (במקום ר. פלדמן)
- ב. חת (במקום ע. איכילוב)
- ק. כהנא
- ט. כפריח
- ע. טימון
- א. רזיאל-נאור
- ד. בצר (במקום ב. קסין)
- א. טורס
- א. פרי
- ד. אברי

פוזמנים:

- ש. הטפטיס פ. רוזן
- מ. רוזסי - מזכיר הכנסת
- ח. ליהור - מזכירו של יו"ר הכנסת

ח ס ר ר:

- ב. אידלסון
- א. ברמן
- ש. גריסי
- י. הררי
- מ. וילנר
- ש. לורנץ
- מ. גורוק
- י. רפאל
- ס. ח. ח"ניפט.

- א. סדר-היום:
 - א. ערערה של סיעת הרוח על החלטת הנשיגור
 - שלא להכיר בדחיסות הצעתם לט"הי לבדיקת
 - בטיבות והאשמות בקשר עם רביחת יו"ר ארלוזורוב
- ב. מועד סיום עבודת הכנסת וסדרי-עבודה עד לסיום.

היו"ר ד. בר-רב-האי: ישיבה זו נקראה על-מנת לדון במועד סיום

עבודת הכנסת וסדרי עבודתה עד לסיום.

סיעת חרות טערה על החלטת הנשיאות שלא להכיר בדחיפות הצעתה לסדר היום לבדיקת נסיבות והאשמות בקשר עם רציחת ד"ר ארלוזורוב. בהתאם לתקנון עלינו לדון בערעור זה מחילה. אני חוזר ושואל את חבר-הכנסת בר: האם סיעת חרות עומדת על הערעור?

י. בר:

אני מבקש לדון בהצעה שלנו כסעיף שני. אם יוחלט שיש הצעות לסדר היום לשבוע הבא - כפי שקובע התקנון - לא אעמוד על דרישת הדחיפות. אם תחליטו אחרת - אנחנו עומדים על הדחיפות.

היו"ר ד. בר-רב-האי:

אינני רוצה לעבור מוויכוח זה לוויכוח מדיטורי על סדרי עבודת הכנסת שבוע הבא. אני מציע לדון בערעור.

י. בר:

אם כך הדבר - יש ערעור.

1. ערעוריה של סיעת חרות על החלטת הנשיאות שלא להכיר בדחיפות הצעתה לסדר-היום לבדיקת נסיבות והאשמות בקשר עם רציחת ד"ר ארלוזורוב:

י. בר:

הצעתנו זו לסדר היום אינה דומה להצעות אחרות. לא קל לאדם חושב ואחראי לדחות אותה. רצייתי לחסוך לוועדה את ההחלטה. אך מכיוון שבתקנון כתוב שערעור כזה צריך לעמוד לדיון כסעיף ראשון - אנמק את הערעור.

לא בחרנו לנו את היום להצעה זו. היא באה עקב גלוייה של טר ארזי, שאינו איש שלנו וקרוב מאוד למפא"י. גלויים אלו באו דווקא בזמן שהכנסת עומדת לסיים את תקופת כהונתה. זה לא תלוי בנו. אין לנו שום ענין לברור הענין החמור שמר ארזי העמיד שוב על סדר היום של העם והציבור דווקא עכשיו. הדבר הזה הוטל עלינו על-ידי הנסיבות. איננו יכולים לדחות את זה משום שאנו נמצאים בתקופה זו או אחרת. אנחנו מציעים ועדת חקירה בענין זה שתחיל לפעול רק באוגוסט. איננו רוצים להפוך את הענין הזה למלחמת בחירות. אף-על-פי שהענין הזה שימש כבר נושא למלחמת בחירות - זאת עובדה היסטורית ששוכחים אותה.

הדחיפות נוצרה כאן על-ידי שתי עובדות:

(א) שהדבר נהפך לבעיה ציבורית לא על-ידינו דווקא עכשיו; (ב) הדבר לא יועלה לסדר היום אלא בנובמבר, אם הוא לא יועלה עכשיו. אלו הם הטעמים לדחיפות. מובן, שאם הוועדה תטען שאין כאן ענין לדחיפות תוך יום-יומיים - אקבל נימוק זה.

לכן, אילו היו אומרים שיש לדחות את ההצעה

ליום הרגיל להצעות לסדר היום - לא הייתי טוער על-כך, למרות שאני חושב שהיא ראויה לדיון נפרד. אבל בטעם הקיים, כאשר מצד אחד הדבר דורש בירור ומצד שני הכנסת אינה יכולה לברר אותו אלא עכשיו - יש לדחות הצעה זו כדחופה.

אין בתקנון שלנו כל יסוד לפירוש זה או אחר של המושג דחיפות. התקנון שלנו כללי מאוד. דחיפות יכולה להיות קיימת מטעמים שונים. הסיבה שלי היא הגיונית.

טלים אחרות על הכוונות שלנו, כדי שתהיינה

ברורות לכל. אם הצעתנו תתקבל - באופן סופי או על-ידי העברה - אנו נראה את הענין כעומד בפני ועדת חקירה, ופירוש הדבר טוב-יודיפה, בכל המסורת בהגישה הכרוכים בזה. הכנסת יודעת שאיננו מדברים על בטות ציבוריות בענינים שהם טוב-יודיפה. אם הענין לא יהיה טוב-יודיפה - בתייחס אליו גם כן כך.

י. ברר: אינני יודע מה מוטב לכולנו - להתייחס לענין זה בצורה מעשית אם להפגין רגישות - לא אגיד ציבורית או טפלגתית - רגישות קבוצתית.

באינטרס של השלום הציבורי - במובן זה שהשלום קיים בתורה ונופשית, שלום של חילוקי דעות. בשלום זה אני מבקש מכם גישה חיונית. דברנו במסיבת עיתונאים באופן מתון מאד ואנחנו רוצים להמשיך לדבר באופן כזה. לא נוכל להבין שאסור אפילו לדבר בכנסת על שאלה כזאת לאחר שבאו קלויים כאלה.

היו"ר ד. בר-רב-האי: יש עשרות החלטות של ועדת הכנסת בקשר למבחן מה זה דחוף ומה זה לא דחוף. המבחן הוא - האפשרות לטבוע פשהו או להכריח פשהו לעשות פשהו מיד.

ב. אזניה: נראה לי שמתכונות הביטוי ותויה לרצינות הנושא ואני רוצה לברוק את הדברים אחד-אחד.

דבר ראשון שאני רוצה לברוק - היא הדחיפות, לפי קנה-המידה הנידון בוועדת הכנסת כפי שהיא. הדבר אינו דחוף מפני שהוא לא יורר על-ידי המציע אם זה לא יספיק להגיע לדיון בכנסת הזאת.

באגומנטציה של ח"כ בחר היה מוטב אחד שיש להבהיר אותו. הוא טוען כאילו יש הפחד של זכות ציבורית ששפטית לעניין את הציבור אם זה יהיה בשבוע זה או בשבוע הבא. איננו רוצים בבית-משפט שאם אתה מפייד טרסין - הפסדת ענין. אינך מפייד שום ערפיין וטאם ענין. כלומר, זה שתבועת החרות רוצה את הענין כרציני - זה היא מגלה; זה שהענין הועלה על-ידה בציבוריות ולא יורר, אלא אם היא תוריד אותו. אחר-כך יחללטו במקום שיחליטו - זה ברור.

מה בענין זה של הציבוריות יכולה הכנסת ביום האחרון של עבודתה להוסיף או לגרוע - בעיקר מה היא יכולה לגרוע אם היא לא תדון? שום דבר. לא שמפלגת חרות תהיה חסודה שבבלל זה לא השיגה דיון היא הורידה אותו. היא לא הורידה שום דבר. הכנסת ביומה האחרון לא תדון בזה. זה אומר שפשהו הוכרע? שום דבר לא הוכרע?

אדשה לעצמי בכל הכבוד והזהירות להגיד עוד משפט. לי נראה שכבוד הענין מחייב שידונו עליו מעל כמה ציבורית כלשהי בשיקול דעת ובצלילות דעת קרה ולא בזמן הזה.

טוען ח"כ ברר - ואינני יכול להכנס לטענתו זו - שלא הוא וחבריו העלו את הענין בהאדין טוים. אני טוען עכשו להמשך הדברים שהוא רוצה אותם. זה דורש צלילות דעת ולא אבוא לפרט את הדברים, פי צריך לסקול - הטיפול הציבורי במידה שהוא נובע בכל הלקי הציבוריות, לא רק בחבריו של ח"כ ברר, דורש צלילות דעת. לצלילות דעת זו ולכבודו של הענין ולכובדו, לפני דעתי, לא יוסיף אם בדון על זה בין השפעות. אינני רוצה שבין השפעות יוגד הנה או הנה בלי שיקול דעת מספיק.

אני חושב שאנו מדברים דברים ציבוריים משותפים אם נחזונו אותם: לא תפסיד העלאת הענין כפי שנתם דואים אותה על-ידי זה שהיא לא העלה לדיון ביום האחרון של קיום הכנסת השניה, אלא אך תרויה.

באופן אישי אני טעונין מאד בכך שה"כ ברר וחבריו יראו את השיקול הזה כשיקול ציבורי משותף בלי להכנס לעצם הענין.

א. רזיאל-נאור:

ההטענות של ח"כ אזניה מוסבות - לפי הגדרתו - לגישה שיש בה רצינות וצלילות-דעת לגבי העניין.

זה בדיוק הדבר שהגוה את סיעת תנועת החרות בשעה שהיא שקלה את העניין והחליטה להביא אותו לידי דיון. ח"כ בדר אמר - ואין לי אלא לחזור על דבריו - אנחנו לא הזמנו את הנושא הזה; אין לנו עם מר ארזי שום דבר - אולי חבריט בודדים מן התנועה מכירים אותו הכרה אישית - אבל כתנועה אין לנו שום דבר עם מר ארזי; איש לא הזמין אצלו את הנושא הזה. נדמה לי שגם איש לא היה נוכח בשעה שהוא דיבר - אלא חבריט שבאוטן מקרי היו שט. לא אנחנו העלינו את הנושא הזה מתהום הנשיה. אבל מכיון שהוא הועלה - אין הוא יכול להטאר סתם כעין רוחין ערטיילאי, משום שרוחין כאלו מוכרחים לגרור אחריהם את הנושא הציבורי הבלתי-נמנע.

כמו שלא הזמנו את הנושא - כך איננו יכולים

להזמין את השתתפותו של הנושא. מה עשינו? - לא הכינו בתופים ולא קרענו את הקריעה הגדולה. מה עשינו? - ישבנו בצלילות-דעת ושקלנו ואמרנו: הדרך היחידה להבהרה העניין לעמקו, לכבודו ולכובדו, היא להקים ועדת חקירה על-פי חוק מיוחד של ועדות חקירה; ועדה שבה לא יהיה משותפים שום גורמים ציבוריים מדיניים-פוליטיים; ועדה שאפשר יהיה להטיל עליה שום גזון של דיון שברגש, אלא אך ורק דיון של הסכל הקר, של ההגיון ושל הצדק. דרשנו הקמת ועדה של 3 שופטים, שהיושב-ראש שלה יהיה שופט בית המשפט העליון, והתנינו את מועד החילת העבודה לשבוע הבאשון של חודש אוגוסט; והתנינו שכתב הסמכות של הוועדה יהיה נרחב ביותר.

יכולנו לבוא ולהגיד: תקום ועדה שתחקור

שלא פלוני-אלמוני עשו מה שאמרו עליהם. אמרנו: תקום ועדה שתחקור את כל תסיבות ואת כל ההאשמות - כלומר, את האשמה שהוטלה עלינו כחבריו של אברהם סטבטקי הי"ד - וועדה שתחקור את האשמה האחרת שאנחנו הטלנו על האחרים; הם אמרו שאנחנו עשינו ואנחנו אמרנו שהם העלילו. שתי האשמות הן כבדות מאד - לא היו כמותם בישראל.

אמרנו: ועדה כללית, בעלת סמכויות רחבות

שתשפוט, תחקור קודם ותסיק מסקנות ותשפוט בכל הנושא הפוליטי. והוועדה תתחיל לפעול רק בשבוע הראשון של חודש אוגוסט, כלומר: לאחר שכל ענין מערכת הבהירות ומלחמת הבהירות ייגמר ויחוסל. ובתוקף היותה ועדת חקירה שתקום על-פי חוק ובתוקף היותה ועדת חקירה של 3 שופטים, העניין יהיה מסור לשיפוט, כמו בבית-המשפט הכללי, הוא יהיה הלוי ועומד בפני כס המשפט - טוב-יודיעה - ואנו לא ניגע בו, ובודאי אחרים לא יגעו בו. הכנסת תקבע שהעניין יהיה בדין ולא יגעו בו.

אחרת - מה ייצא? באופן הגיוני, אם ועדת

החקירה לא תקום והנושא צף ועלה, הוא יסעיר את דעת הקהל, הוא יסעיר את הציבוריות ויביא לכל הדיונים, השיקולים והעלאת הענינים מתהום הנשיה. ואת כל זה עלולה למנוע אך ורק אותה הוועדה. כלומר, הוועדה תשמע אותם כמו בית-משפט, הציבור לא יצטרך לספור על הנושא הזה מתוך ידיעה איתנה שבית-המשפט - בדמות של ועדת-חקירה - יטפל בדבר בתאריך מסוים. זה יביא ראשית להעמדת הענין הנכבד והכאוב בצורה היחידה והולמת אותו; ושנית, זה יטול סכל התקופה - שהיא בלא הכי בסערה - את העוקץ, שלא אנחנו רצינו להטיל אותו.

אומרים לנו שהענין אינו דחוף, כי רואים דחיפות

רק בענין שיש למעול למענו או נגדו מיד - היום או מחר. המושג הזה חל גם על הענין שלטנינו, משום שהכנסת נגמרת, היא עומדת לסיים את ישיבותיה, ואם היא לא תעמיד את הענין הזה בפני ועדת-חקירה, כלומר טוב-יודיעה, תתפור הכנסת והענין ישמש נושא למלחמת הכחירות. לכן הוא דחוף.

אינני רוכה לנגוע במהות הענין, אבל כולנו חיינו

את התקופה הזאת - הן בארץ והן בגולה - היא היתה חלק מן ה"אני" הקולקטיבי והאינדיבידואלי של כל אחד שעבר את התקופה הזאת. על-כן אי-אפשר להשאיר את הענין הזה סתם ככה. זה יהיה הביטוי ההולט ביותר למחשבה, לצלילות-דעת ושיקול דעת שח"כ אזניה ואני מחפשים בכנסת.

ש. בבה:

אין ספק שמר ארזי בחר את הזמן הבלתי-מתאים ביותר לגלות את מה שנילה; אין ספק שאילו סיעת חרות היתה מכניסה את הצעתה לא היום, אלא כעבור זמן-מה לא היתה נתקלת בהתנגדות. הספק מתעורר רק כאשר שוקלים את הדחיפות לא מבחינת העניין עצמו, אלא מבחינת הזמן. בהתחשב עם כל אלה עלינו לבחור בין שני דברים שהם צודקים, ואנחנו בוחרים בצדק שבעניין. ובהתחשב עם הצדק שבעניין - אנו נצביע בעד הדחיפות.

א. פרי:

אין לי כלום נגד זה שסיעת חרות השמש בזכותה ותעלה הצעה לסדר-היום בכל עניין וגם בעניין זה, אם היא תעשה את זה בסדר הרגיל והמקובל. אני דן תחילה על הצד הפורמלי שבין. כמובן שלסיעת חרות יש אותה הזכות הפורמלית כמו לסיעות אחרות. אני יכול להבטיח מראש לסיעת חרות שאם הדבר הזה יעלה בכנסת, לגופו של דבר לא אתמוך בו.

בית-הדין טסק את פסוקו, דעת-הקהל אמרה את דברה ואני מניח שגם ההיסטוריה תפסוק את פסוקה. אינני מאמין שיש אפשרות כלשהי בעבור 20 שנה לבדוק עניינים שאפילו מבחינה משפטית זו מני שחל עליהם חוק של ההיסטוריה. אינני מאמין שאפשר לגופו של דבר באופן צודק ובאופן נכון להוציא משפט.

אני מוכרח לאמר שלמרות כל הדיבור המתון שנשמע כאן, אינני רואה בהצעה זו שהוגשה על-ידי סיעת חרות אלא גישה מפלגתית, מנוולתית לקראת הבחירות. כמובן, סיעת חרות ושאיפת לעשות כל מיני דברים. היא רשאית להשתמש בעניינים חשובים ובלתי-חשובים, בעניינים טובים ובלתי טובים כדי להעלות אותם לדיון צדדי ולריון בכנסת ולעורר גם את דעת-הקהל בדברים אלה. אבל אין עני מוכן לתת את ידי לדבר הזה. אם העניין יועלה לסדר-היום בדרך הרגילה איש מאתנו לא יתנגד לזה. אני מניח שגם הנשיאות לא תתנגד לזה. הנשיאות דחתה רק את הדחיפות שבעניין, אבל לא דחתה את עצם ההצעה הזאת. אם ישיבות הכנסת יוארכו כדון על-כך, וסיעת חרות ודאי תבוא על טיפוקה בדרך הרגילה, אם נדון בשבוע הבא בעניינים לסדר-היום. אבל אינני מוצא לגופו של דבר טוט טעם לדחיפות, שבגללו נדחה עניינים חיוניים שהכנסת צריכה לדון בהם ולהחליט בהם לפני שהיא מסיימת את עבודתה. אינני חושב שהעניין שהציעה סיעת חרות, לפי טיבו, לפי מהותו, עומד מעל לכל העניינים החשובים שהכנסת צריכה לדון בהם. על-כן אני מתנגד לסתן דחיפות לעניין הזה.

היו"ר ד. בר-רב-הא: בסדר-היום של הוועדה עומד הערעור על אי-הכרה בדחיפות. על-כך עלינו להחליט כרגע ותו לא.

ה צ ב ע ה

ברוב של 9 קולות נגד 3 נדחה הערעור.

ה ר ח ל ט

לאשר את החלטת הנשיאות שלא להכיר בדחיפות ההצעה לסדר-היום לבדיקת נסיבות והאשמות בקשר עם רציחת ז"ר ארלוזורוב.

ב. מועד סיום עבודת הכנסת לסדר-עבודתה עד לסיום:

שר המשפטים פ. רוזן: הכנסת תצטרך עוד לדון בשורה של חוקים בקריאה שניה ושלישית, ומספר חוקים - בעיקר פיסקליים - בקריאה ראשונה; ז.א. גם בקריאה השניה והשלישית של חוקים שיובאו לקריאה ראשונה.

לאחר שאני עובר על רשימת החוקים האלה ולוקח בחשבון את הדיון בענין פתח-תקוה, שאין לממשלה שליטה עליו, כי הוא הועלה כתוצאה מהצעה לסדר-היום של חבר-כנסת, אינני רואה כל סיבה מדוע לא תסיים הכנסת את עבודתה בשבוע הבא. ייתכן שצריך יהיה לשבת גם ביום שני שבוע של אחרי זה, אך נראה לי שאפשר לסיים את העבודה בשבוע הבא, ביום ה'.

פ. רוזני: אם ניקח בחשבון את דרישות האוצר ועוד הבאנה - ואני מקווה שהן תהיינה כבועות - נראה לי שאפשר יהיה לסיים את עבודת הכנסת עד יום ה' הבא. אך לשם כך דרושה גמישות יתר; כלומר, יש לאפשר לנשיאות לקיים ישיבות בהתאם לצורך - מאוחר יותר בערב, שגם ישיבות ביום ד', ואולי יום ה'. כן יש לשחרר את כל החוקים המובאים לקריאה ראשונה מחובת ה"48 שעות" ואת אלה המובאים לקריאה שניה ושלישית מחובת ה"24 שעות".

שר המשפטים פ. רוזן: אני מציע לייפות את כוחה של הנשיאות לנהל את הישיבות כפי שהיא מוצאת לנכון, כלומר במסגרת זמן הדרושה.

ב. אזניה: אפשר לסיים את הדיונים בשבוע הבא, בתנאי שלא תהיינה הצעות לסדר-היום. להצעות לסדר-היום יש מבחינת הזמן, אופי כפול. היום שבו דנים בהצעות לסדר-היום מוקדש רק לזה ולא דנים בשום דבר אחר. שנית, אין צורך פללמנטרי להצעות כאלו, משום שכולן מכובדות לדיון - ודיון כזה לא יכול כבר להתקיים בכנסת הזאת.

ש. בבה: גם אילו היתה אפשרות והיה זמן להעלות הצעות לסדר-היום, נראה לי שנאה יותר לכנסת לסיים את עבודתה/בהצעות לסדר-היום, אלא בעבודת תחיקה, כדי שהאקורדים האחרונים של הכנסת יהיו החוקים ולא הצעות לסדר-היום.

א. רוזאל-נאור: ענין ההצעות לסדר-היום אינו שעשוע. ההצעות לסדר-היום הן לפעמים הדרך היחידה והבלעדית למסוך את השומת-לב הבית לבעיה שיש לה אופי ביבורי יותר מאשר איזה חוק שהוא. אם הכנסת עשתה שגיאות - היא עשתה אותם; אבל אי-אפשר לבוא ולאמר שמה שהיא עשתה היה טהור אינו אקוובטיקה. אני שוללת הערכה זו.

לעצם הענין - אני בעד זה שלא נשב במחילות ובתוך איזה ככבש. נשב בשבוע הבא ישיבה אחת המוקדשת לסדר-היום. לא אכפת לי אם באותו יום רביעי תתקיים גם ישיבה שניה ואם זה לא מספיק - יישבו גם ביום שני ונגמור בצורה הזלמת ומתאימה לכנסת.

לא אכפת לי - אם הנשיאות תסכים לזה - שפעם אחת יועלו הצעות לסדר-היום ביום שלישי ולא ביום רביעי, כדי שלא הן תהיינה האקורדים האחרונים של הכנסת, וכן כדי להשיב לח"כ אזניה - שאם יש הצעות לסדר-היום צריך גם להניח מקום לדון בהן.

אני מציעה שלא נחליט שמוכשרים לגמור בשבוע הבא, שבעילות לסדר-היום תהיינה ושאר הנשיאות תמנא לנכון, תעלה את ההצעות לסדר-היום באחד הימים הראשונים של השבוע.

הינדל ד. בר-רב-האי: כוונת ההצעות לסדר-היום היא בקשה לכנסת לכלול סעיף מסוים בסדר-היום ולקבוע זמן לדיון. כל הצעה כזאת שבאה ביום האחרון של הכנסת היא מחוסרת כל הגיון.

א. פרי: אני מסכים להצעה שהכנסת תסיים את עבודתה בשבוע הבא. ביחס להצעות לסדר-היום יש להשאיר אפשרות לכך שידונו בצותן ההצעות שהנשיאות תכיר בדחיפותן.

היו"ר ד. בר-רב-האי: אין כל ויכוח ביחס להצעות שזוכרנה כדחופות.

אני מציע לקבל את הצעתו של מר רוזסי בקשר לשחרור החוקים שחובת ה"24" וה"48", ולייפוח את כוחה של הנשיאות לקבוע את הישיבות בזמנים כפי שייראו לה לבחור, כדי לסיים את העבודה עוד השבוע.

א. רוזסל-נאור: אני רוצה לשאול שאלה: הנשנו ערעור - אמרו לנו: דחיפות - לא, אתם יכולים לבוא על סיוקם בדרך הרגילה. זה היה שיקול והצביעו לכאורה לאור השיקול. (א. פרי: אמרתי עוד איזה דבר). מה הגיון ומה מידת הצדק לבוא ולאמר: דחיפות - לא. הבעיה שלכם תפתר בדרך מפתרות כל הבעיות ואחר-כך ליצור מעצור מלאכה שאין הצעות לסדר-היום. מה הגיון שבדבר הזה ומה מידת הצדק לאור העובדה שיש כל-כך הרבה ענינים בסדר-היום ויש חוקים שברוך לשחרר אותם מ-"24" שעות? אני דורש רביזיה על החלטה שנתקבלה.

ה צ ב ע ה

נדחתה בקשת חברה-הכנסת רוזסל-נאור לדון מחדש בערעורה של סיעת חרות.

ה ד ח ל ט

- א. הכנסת מסיימת את כבודתה בשבוע הבא.
- ב. ועדת-הכנסת מייפוח את כוחה של הנשיאות להחליט על סדר הישיבות ועל קיום ישיבות ביום ד' אחר-החברים ויום ה' אם יתברר שיש צורך בכך.
- ג. לא תועלנה כל הצעות לסדר-היום פרט לאלה שתוכרנה על-ידי הנשיאות כדחופות.
- ד. כל החוקים שיובאו מהיום עד לסיום עבודת הכנסת לקריאה ראשונה ישוחררו מן ההובה להיות מונחים על שולחן הכנסת 48 שעות לפני הדיון בהם.
- ה. כל החוקים שיובאו לכנסת מהיום עד לסיום כבודתה לקריאה שניה ושלישית ישוחררו מן ההובה להיות מונחים על שולחן הכנסת 24 שעות לפני הדיון בהם.

הישיבה נבעלה בשעה 10.15